

Но въ Одеса Раковски се чувствуваше далече отъ България. Завърна се отново въ Бѣлградъ, кждето започна да редактира и издава вестникъ „Дунавски лебедъ“. Запозна се и съ сръбския князь Михаилъ Обреновичъ.

Единъ день князътъ го повика и му каза:

— Драги Раковски, искамъ да изгоня турскитѣ войници, които живѣятъ въ столицата ми. Ще ми помогнешъ ли съ твоитѣ хъшове?

— Съ голѣма радостъ, — отговори Раковски. — Но какво ще спечелимъ ние българитѣ отъ това?

— Ще ви помогна да вдигнете въстание въ Видинско, — отвърна князътъ.

Раковски се съгласи. Образува първата българска легия отъ около 800 българи. Самъ той се нарече „Народенъ воевода“.

На 4 юний, 1862 година пашата въ Бѣлградъ самъ предизвика сръбитѣ. Обсадиха крепостъта. Зае позиция и българската легия.

Раковски, облѣченъ въ блѣскава войводска униформа, обикаля позицията и насърдава съ своето огнено слово хората си. Легията се би юнашки и даде много жертви.

Турцитѣ приеха условията на сръбския князь и напустнаха Бѣлградъ. Но сръбското правителство разтури българската легия. Легионеритѣ се прѣснаха изъ Сърбия и Влашко.

Раковски, разочарованъ, напустна Бѣлградъ и отиде въ Атина, да търси помощъ отъ Гърция. Но и гърцитѣ не му помогнаха.

Тогава той се върна пакъ въ Букурещъ и тамъ редактира вестникъ „Бждащностъ“, после „Бранителъ“ и списание „Българска старина“. Презъ 1866 година влашкиятъ князь Куза биде сваленъ отъ престола. Очакваше се война между Ромъния и Турция. Ромънското правителство помоли Раковски да събере своитѣ хъшове. То мислѣше да ги използува въ война съ Турция, като обеща да имъ помогне отпосле да освободятъ България. Раковски се съгласи и започна приготовленията.

Но здравето му се влоши. Той закашля и легна на постеля.

Една вечеръ войводата Панайотъ Хитовъ се вмъкна въ квартирата му и завика:

— Бързо прибирай каквото имашъ и да бѣгаме!

Раковски се зачуди:

— Не разбирамъ, защо трѣбва да бѣгамъ! Съ Братияно, министъръ председателя, съмъ въ най-добри отношения.

— Та именно отъ него иде опасността, — говорѣше Хитовъ задъхано и продължаваше да тѣпче дрехитѣ въ куфара. — Нѣкой го е насъкалъ противъ тебе. Ти знаешъ, че имамъ приятели въ ромънската полиция. Преди малко единъ полицай ме намѣри въ кафенето и ми пошушна да бѣгаме.

Раковски кипна. Но се овладѣ, постави ржце задъ главата, като се загледа въ тавана. Хитовъ се сбърка.

— Боже мой, какво правишъ! Ето дрехитѣ ти, обличай се бързо!

Раковски се не помръдна. После каза:

— Да става каквото ще. Нѣма да бѣгамъ! Какво ще пазя?